

на словото е да правят от емоционалния свят на личността *център* на творбите и на светоусещането си. А точно това прави писателят, постулиращ антиномията *любов-смърт* като действия механизъм на битието. Да *умреш от любов* или да *живееш от и за любовта* за него често са синоними. Подразбира се **ФАТАЛНАТА ЛЮБОВ**, носена и въплъщавана от **фаталните жени**. Да се обясни какво го привлича в тях и какво кара обкръжението им да им се възхищава (дори и когато ги ненавижда), означава да се огруби ефирната тъкан на сантименталното. За тях сякаш се отнася небезизвестната теза на **Ролан Барт** за възприемането на Другия от страна на влюбения като Цяло: „в *Очарователен!* не се вмести нито едно качество, само *всеобщността* на чувството. Впрочем *очарователен* казва всичко и в същото време казва онова, което липсва на всичкото...“*

Романистът не би приел неговите толкова необикновени и чаровни фатални създания да се обезличат до средно-статистическата жена. Прелъстителността им е погубваща, защото самите те, заедно с изгубената си невинност на „жени с минало“, са загубили и способността да даряват щастието - сигурност. Но подаряват изтънченото удоволствие на физическата си красота и комплициран вътрешен мир. Смъртта и разрухата, които ги дебнат и надничат лукаво предупредително към жертвите им, придават особен тръпчиво-сладък вкус на връзката или на обожанието от разстояние. Понеже любовта им е едновременно чувствено обещаваща и платонически резигнирана. Извоювали си често привилегировано положение на *фаворитки* в мъжкия свят на покупко-продажби, те заслепват с имажинерния блясък на избраннички, които не биха се отегчавали с плебейски труд и не приемат семейното робство.

Ако не мъжът, то поне писателят Димов е техен *доброволен роб*. Даже критикувайки ги, например в разказа „Севастопол, 1913 год.“, той се опиянява от аромата на загадъчност, красива порочност и стаена заплаха за сърцето, душевното равновесие и дори живота на мъжа: „Тия прокълнати жени съдържат елемент на опасност, зад който стои смъртта ...Накратко, това бе една превъзходна жена от друг климат, но заедно с това една самка, един вампир - позволи ми да употребя израза за този тип жени. създадени уж от модерния живот, но всъщност стар като света...“ Привлича го и сякаш го хипнотизира жестоката им игра, макар да съзира и разбира „извратения садизъм“ на сладострастието в хищното женско кокетство. Защото съзнава, че *алчността за любов*

*Р. Барт. Фрагменти на любовния дискурс. С., 1997, с. 28